

[Søren P. Larsen.]

Forslag, men Regeringen maa jo dog regne med, at naar det tager Tid at udarbejde dette Forslag i Ministeriet, maa der ogsaa levnes os i Oppositionen en lille Smule Tid til at efterse Forslaget, naar det forelægges her i Rigsdagen, og faa det prøvet, før det bliver ophøjet til Lov.

Det vil sige, at der i heldigste Tilfælde vil gaa en ikke ringe Tid, før et saadant Forslag kan blive til Lov. Maaske vil der gaa baade Vinter og Vaar, før man naar saa vidt. Og selv om ogsaa Forslaget skulde faa en let Gang gennem Rigsdagen, vil der atter gaa et Stykke Tid, før Lovens Virkninger over for de nødstedte Kommuner kan komme til at gøre sig gældende, saaledes at en Lettelse kan tilvejebringes. Ligesom Indenrigsministeriet har visse Overvejelser nu inden Forslagets Fremsættelse, saadan kan der ogsaa tænkes paa anden Maade at komme Vanskeligheder i Vejen for et saadant Lovforslags Ophøjelse til Lov. Det kan godt være, at Projektet viser sig ikke at være saa heldigt, naar det bliver nærmere undersøgt og prøvet, som man kunde formene, da man fik Ideen dertil.

Der vil altsaa let kunne gaa en god Tid, før Loven vedtages, og endnu længere Tid, før de gode Virkninger viser sig ude omkring i Kommunerne. Derfor spørger jeg den højtærede Socialminister: Hvad tænker Regeringen sig, der skal ske i denne Mellemtid? Vil man med koldt Blod afvente, at en Række Kommuner finansielt set køres længere ud i Uføret? Og hvad tænker den højtærede Indenrigsminister paa? Har han ikke i Sinde at foretage en Hjelpeaktion over for Kommunerne? Hvis man fra Regeringens Side vil en midlertidig Hjælp, lad os saa faa den under en bedre Form, end det plejer at ske.

Hvis vi fortsætter efter det System, at man fordeler nogle Millioner Kroner efter Regelen: De mest trængende faar i denne Omgang, saa maa de øvrige Kommuner vente, til de ogsaa bliver trængende, vil det medføre, at Trangen bliver langt stærkere i flere Kommuner. Hvis man vil gaa nogenlunde rationelt til Værks ved en Hjelpeaktion, tror jeg, at Staten maa fritage Kommunerne for en Række af de Udgifter, som er paalagt dem, og her tænker jeg, som jeg før nævnte, i første Omgang paa Kommunernes Bidragspligt til Arbejdsløshedskasserne. Man kan let finde en god Form for Hjælp, hvis Viljen til at yde de nødstedte Kommuner en effektiv Hjælp virkelig er til Stede.

Lad os altsaa høre lidt om de ministerielle Planer i saa Henseende. Løft lidt af Fligen, saa vi kan se de store Planer, hvis der er saadanne under Forberedelse. Der sidder mange Kommunal mænd Landet over og venter paa, at der fra Regeringens Side skal lyde et Ord her. Danmark for Folket, raabte man under Valget. Nu fik de Herrer jo Flertal. Det er Folket, der nu venter paa Regeringen, venter paa Opfyldelsen af de Løfter, der blev givet ind under Valget.

Der er et andet Spørgsmaal vedrørende Vanskelighederne i Kommunerne, som jeg ogsaa vil have Lov til at føre frem her. Der er desværre et ikke ringe Antal Kommunal mænd, som er ved at blive kede af det store og brydsomme Arbejde, de har, fordi Vanskelighederne er meget store. Foruden de finansielle Vanskeligheder er der de administrative. Lad os sætte, at en Kommune har en Forsørgelsessag, som den efter bedste Evne og ud fra personligt Kendskab til de stedlige Forhold har behandlet. Saa sker der undertiden det, at den, som faar tilstaaet en saadan Understøttelse, er noget skuffet over, at det ikke er et større Beløb, han faar, og det har meget ofte haft til Følge, at den paagældende har formet en Klage, som er blevet sendt enten til Amtet eller til Ministeriet, og det er da sket nogle Gange, paastaar Kommunal mænd, at de højere og højeste Autoriteter har underkendt en saadan Afgørelse, som Kommunalbestyrelsesmedlemmer har truffet ud fra personligt Kendskab til de paagældende Forhold.

Der er nemlig det at sige til det, at i det Øjeblik en Afgørelse træffes paa Stedet, hvor man kender Personerne og Vilkaarene ret nøje, saa kan en saadan Afgørelse komme til at tage sig anderledes ud, end den Dag den bliver formet paa Papiret og indsendt til Autoriteterne, som bor langt borte fra det Sted, hvor Afgørelsen er truffet, og hvor den — det vil jeg paastaa — i langt de fleste Tilfælde var rigtig, naar personlige og stedlige Forhold tages i Betragtning.

Hvad siger saa Kommunal mænd herom? De siger: Ja, hvis vi faar vore Afgørelser underkendt, saa skulde de Herrer Rigsdagsmænd blot se Ansigtstrykket paa en saadan Person, der har været saa heldig at faa højere eller højeste Autoritet til at underkende den Afgørelse, der er truffet af Kommunalbestyrelsen; der er Smil paa hans Ansigt. Noget saadant undergraver Autoriteten, og det medfører ogsaa, at Kommunalmedlemmerne undertiden giver op for tidligt, idet de siger: i bedste Tilfælde,